

Ἔστρεψα καταπάνω μου τὸν θάνατο σὰν ὑπερμέγεθες ἡλιο-
 τρόπιο
 Φάνηκε ὁ κόλπος ὁ Ἀδραμυττηνὸς μὲ τὴν σγουρὴ στρωσιὰ
 τοῦ μαῖστρου
 Ἀκινητοποιημένο ἓνα πουλὶ ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ
 τὰ βουνὰ
 Ἐλαφρὰ βαλμένα τό ἴνα μέσα στὸ ἄλλο. Φάνηκε τὸ παιδὶ ποὺ
 ἀνάβει
 Γράμματα καὶ τρέχει νὰ γυρίσει πίσω τὸ ἄδικο στὸ στῆθος
 μου
 Στὸ στῆθος μου ὅπου φάνηκε ἡ Ἑλλάδα ἡ δεύτερη τοῦ ἐπάνω
 κόσμου.

Αὐτὰ ποὺ λέω καὶ γράφω γιὰ νὰ μὴν τὰ καταλάβει ἄλλος
 κανεὶς

Ὅπως ἓνα φυτὸ ποὺ ἀρκεῖται στὸ φαρμάκι του ἐωσότου ὁ
 ἄνεμος

Τοῦ τὸ γυρίσει σ' εὐωδιὰ νὰν τὴ σκορπίσει καὶ στὰ τέσσερα
 σημεία τοῦ κόσμου

Θὰ φανοῦν ἀργότερα τὰ ὀστά μου φωσφορίζοντας ἓνα γαλάζιο
 Ποὺ τὸ πάει ἀγκαλιὰ ὁ Ἀρχάγγελος καὶ στάζει μὲ τερά-
 στιους

Διασκελισμοὺς διαβαίνοντας τὴν Ἑλλάδα τὴ δεύτερη τοῦ
 ἐπάνω κόσμου.

Τώρα πού ὁ νοῦς ἀπαγορεύεται καὶ οἱ ὄρες δὲ γυρίζουν
 Ἐπὶ κῆπο σὲ κῆπο ἢ σκέψη μου
 Δειλὴ σὰν τριανταφυλλιά πρωτάρια
 Πού ἀρπάζεται ἀπ' τὰ κάγκελα
 Δοκιμάζει ἀπαρχῆς ν' ἀρμόσει πάλι
 Μὲ σταγόνων σφῆνες λαμπερῶν
 Τὰ παμπάλαια πράσινα καὶ τὰ χρυσὰ κεῖνα πού μέσα μας
 ἔχουν παντοτινὲς δεκαεφτά Ἰουλίου
 Ν' ἀκουστεῖ καὶ πάλι τῆς Ἁγίας Μαρίνας τὸ νερὸ στὶς πέτρες
 Ὁ ὕπνος πού μυρίζει ζευγάρι ἀγκαλιασμένο
 Ἡ φωνή
     μιὰ φωνὴ σὰν τῆς Μητέρας
 Καὶ ξανά ξιπόλητη νὰ βγεῖ νὰ περπατήξει
 Πάνω στὶς πλάκες τοῦ Μεσολογγοῦ ἢ Ἐλευθερία
 Ἐτσι καθὼς τὴν ἐχαιρέτησε γιὰ λόγου μας — καλή του ἢ
     ὥρα —
 Ὁ ποιητὴς καὶ κάναμε ἀπὸ τότε Ἀνάσταση.

*Τό 'χεις ἄραγε συλλογιστεῖ ποτέ
 Τὸ σταφύλι τὴν ὥρα πού σε σχηματίζει ὁ ἔρωτας
 "Ὅπως τὸν σταλακτίτη ὁ χρόνος; Καὶ τὸ πορτοκάλι τὸ ἔχεις
 Δεῖ νὰ σαλεύει στὰ ὄνειρά σου
 Μιὰ ἢ Μαρία — δυὸ τὸ νέο φεγγάρι
 Τὸ φύλλωμα ὅλο ἀκόμη σκοτεινὸ
 Βαρὺ ἀπὸ θάνατο πού δὲν ἐπρόκανε ν' ἀραιώσει;*

Τί σημαίνει

*Νά 'σαι ἀπὸ σπίτι ὅπως ἀπὸ πελέκι πεύκου ὁ τζίτζικας
 Πόσο ἐξίσου ἀσήμαντος κι ἔτοιμος γιὰ χαμὸ
 Κι ἔτοιμος γιὰ διάρκεια μὲς στὸν χρυσόκαιρο εἶσαι;*

*Παιδὶ — πού θὰ μὲ πεῖς ἐμένα! Παῖξε ἂν κοτᾶς
 Κάνε μου τὸ φυτό — τυλίγα μου τὸν ἄνεμο
 "Ἐμπα στὸν ὕπνο μιᾶς παρθένας καὶ φέρε μου τὸ ροῦχο της
 Σὰ σκύλος μὲς στὰ δόντια." Ἡ ἂν ὄχι, τότε
 Γάβγισε γάβγισε πίσω ἀπὸ τὴ σκιά σου
 "Ὅπως ἐγὼ ζωὴν ὀλόκληρη μέσα στὰ μεσημέρια.*